

Atemism utan logik

Låt oss börja med en enkel fråga: *Vad ser vi när vi betraktar världen omkring oss?* Fåglar som sveper över himlen, ett oändligt kosmos där stjärnorna lyser från avlägsna galaxer, eller kanske bara en blomma som öppnar sig för morgonsolens första strålar. Vare sig vi är medvetna om det eller inte, skänker varje ögonblick en reflektion över vår plats i universum. Är allt detta en slump? Eller kan det finnas en högre makt som genomtränger varje del av vår tillvaro?

Ateismen, ofta förankrad i en sekulär världssyn, ifrågasätter nödvändigheten av en skapare. Den hävdar att universum kan ha uppstått spontant, genom blinda naturlagar och slumpmässiga processer. Men denna förklaring lämnar ofta fler frågor än svar. Den islamiska världsbilden erbjuder ett annat perspektiv. Varje del av skapelsen – från de minsta cellerna till de största galaxerna – är tecken på en intelligens och en ordning, som inte kan ha uppstått ur intet.

Koranen uppmanar människan att reflektera över dessa tecken. I suran 45:3-4 står det:

”Sannerligen, i himlarna och på jorden finns tecken för de troende. Och i skapandet av er själva och i de levande varelser Han spridit ut [på jorden] finns tecken för människor med visshet.”

Här manas vi att betrakta världen inte bara som en fysisk verklighet, utan också som en plats fylld av mening. Om vi accepterar att världen är så storslagen och ordnad, är det då inte mer rimligt att anta att den har en skapare? Precis som ingen skulle tro att en komplex byggnad uppstod utan en arkitekt, kan vi knappast tänka oss att universum, med dess harmoni och lagar, skulle ha kommit till utan en skapare.

Låt oss också tänka på den materiella verklighet vi lever i. Naturen har sina lagar, och vi människor har vår egen plats inom den. Vi äter, sover, arbetar och älskar. Men vad skulle det innebära om allt detta saknade en djupare mening? Strindberg, i *En Blå Bok*, brottas med frågor om existens och tro, och i en av sina betraktelser skriver han:

”Den som söker bevisa ett axiom råkar in i orimligheter, därför skola vi aldrig söka bevisa Guds existens.”

Strindberg når en insikt som även islam omfamnar: att vissa sanningar är självklara, och Guds existens är en av dem. Precis som vi tar naturlagar för givna, utan att se dem, så är det naturligt att anta Guds närvaro som något självklart i skapelsen.

Islam bygger också sin argumentation på moralens grundval. Om Gud inte finns, vad förankrar då vår uppfattning om rätt och fel? Ateismen erbjuder ofta materialistiska förklaringar till moral, men om moralen bara är en produkt av biologiska och sociala processer, varför ska vi då följa den? Islam ger ett tydligt svar: vi är skapade med en *fitra*, en medfödd moralisk kompass, som pekar oss mot det goda och rättvisa. I Koranen, suran 91:7-8, står det:

”Och [vid] själen och Honom som har format den och ingivit den dess förmåga till synd och dess medvetenhet om vad som är rätt!”

Moralen är alltså inte bara en social konstruktion utan är rotad i något större – den är en del av skapelseordningen, given av Gud.

Vi ställs också inför den grundläggande frågan om livets mening. Ateismen erbjuder ofta ett svar där individen själv får skapa sin egen mening. Men för många människor känns detta otillräckligt. Islam erbjuder istället en tydlig riktning – livet har ett syfte, och det är att söka och tjäna Gud.

Koranen säger i suran 51:56:

”Jag har skapat djinnerna och människorna endast för att de ska tjäna Mig.”

Detta är ett klart svar på den kanske mest grundläggande existentiella frågan: *Varför är vi här?* I en värld där ateismen ofta lämnar oss med ett tomrum, ger islam en djupare mening, ett syfte som sträcker sig bortom det fysiska och materiella.

Sammanfattningsvis visar den islamiska argumentationen mot ateism att världen, med all dess skönhet och komplexitet, inte kan ha uppstått av en slump. Skapelsen i sig är ett tecken på en högre makt, och utan Gud riskerar både moralen och meningen med livet att falla samman. Islam erbjuder inte bara logiska argument utan också ett hopp, en riktning och ett mål som ger människan mening och värdighet i en värld skapad med avsikt.

I Koranen, suran 41:53, får vi till slut en påminnelse om denna verklighet:

”Vi skall visa dem Våra tecken överallt i världen och i deras egna själar, till dess att det står klart för dem att detta är sanningen.”